

Марио Кроненберг

Спри, не си отивай...

Понякога успявам да не мисля за теб аз
Понякога заспива любовта стаена
За да попадна пак във тази нежна власт
И да почувствам мъката, че е несподелена

Уви – магията изчезна между нас
Сърцето си затвори ти за мен
Не гали ушите ми вече нежния глас
Без Слънцето остава мрачен моя ден

Разбирам – в приоритетите ти аз не влизам
Проблемите ти аз не мога да реша
Ще се опитам да те пощадя от моя егоизъм
Ти знаеш, че едва ли ще се променя...

Благодаря ти – ти беше и оставаш моя фея
Красотата на живота ми дари със твоите ръце
Накара ме отново да се смея
Завинаги оставаш в моето сърце

КРАЙ

© Марио Кроненберг

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11980>]